

РЕШЕНИЕ

№ 3922

гр. С., 18.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА**

като разглежда докладваното от **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА** Административно наказателно дело № 20231110203461 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Инициирано е с жалба срещу наказателно постановление /НП/ № 1107 /заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ от 22.06.2020 г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, депозирана от М. Б. Г. в качеството на настойник на Б. Г. Е..

С процесното НП на Б. Г. Е. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6, ал.1 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/, на основание чл.81, т.5 от същия закон.

В жалбата се релевират доводи касателно допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Изтъква се, че при лицето, против което е издадено НП, е налице недееспособност и, в този смисъл, наказателното постановление е незаконосъобразно, иска се отмяната му.

В съдебно заседание жалбата се поддържа. Процесуален представител поддържа пледира за отмяна на НП и претендира жалбата с искане за отмяна на НП; претендира присъждане на адвокатски хонорар в размер на 150 лв. Въззиваемата страна се представлява от процесуален представител Той оспорва жалбата и моли за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно, и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази събрания доказателствен материал по делото, намери за установена фактическа обстановка, както следва:

На 16.06.2020 г. около 14:20 часа в гр. С., бл.209, вх.А, ет.1, ап.3 от органите на 09 РУ-СДВР е извършена полицейска проверка за установяване на самоличност по чл.70, ал.1, т.3 от ЗМВР на Б. Г. Е., като последният не представил документ за самоличност.

Въз основа на горната констатация бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1107 от 16.06.2020 г., визиращ нарушение на чл.6 от ЗБЛД.

На 22.06.2020 г. е издадено и атакуваното с жалбата наказателно постановление против Б. Г. Е., на когото, на основание чл.81, т.5 от Закона за българските лични документи, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.6, ал.1 от ЗБЛД.

Изложената фактическа обстановка по-горе съдът прие за установена на база събраните по делото доказателства и доказателствени средства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, а именно: акт за установяване на административно нарушение, заповеди за компетентност, копие от решение на СГС, ГО, IV брачен състав от 05.11.2010 г., копие от удостоверение на Орган по настойничество и попечителство при СО, район „В.“, копие от експертно решение на ТЕЛК, копия от епикризи, както и от останалите материали по делото, които съдът възприе с доверие, доколкото те са единни и непротиворечиви и допринасят за изясняване на фактическата обстановка.

Въз основа на горното, съдът формира следните правни изводи:

За жалбата се установява, да е депозирана в законоустановен срок от правоимащо лице; тя е насочена срещу акт, който подлежи на обжалване, затова се явява процесуално допустима.

По същество, същата е и основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това свое правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни административни органи, при спазване на преклузивните срокове по смисъла на чл.34 от Закона за административните нарушения и наказания.

Същевременно съдът отчете, че са допуснати съществени нарушения на материалния закон и на процесуалните правила.

На първо място, от приложено по делото копие от решение на СГС, ГО, IV брачен състав от 05.11.2010 г. се извежда обстоятелството, че лицето, на което е съставен актът и издадено наказателното постановление /Б. Е./, е поставено под пълно запрещение и е недееспособно, респективно, априори, не може да носи наказателна отговорност. Видно от удостоверение на Орган

по настойничество и попечителство при СО, район „В.“, законен представител на Е. е неговата майка М. Г., в качеството на настойник. Съобразно заложеното от законодателя в глава 2, раздел IV, чл.26, ал.3 от ЗАНН, изключва се възможността за търсене на наказателна отговорност от малолетни, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение за извършени от тях административни нарушения, с уточнение, че за тях отговарят родителите, попечителите или настойниците, съзнателно допуснали извършването им. Безспорно е доказано по делото, че Е. е лице, поставено под пълно запрещение, което изключва възможността, той да е субект на административнонаказателна отговорност, съгласно закона. Затова НП се явява издадено незаконосъобразно.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи още следното:

Съгласно разпоредбата на чл.6 от ЗБЛД, при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, гражданите са длъжни да удостоверят своята самоличност. Видно от отразеното писмено в акта, описанието на нарушението се явява крайно пестеливо и лаконично, като съставителят се е ограничил единствено да го ориентира от към време и да впише, че Е. не представил никакъв документ за самоличност при извършената му проверка пред бл.20. Дори е да се приеме, че поради това, че се касае за копие на АУАН и технически не се е получило изписването на номера на блока в цялост, отново не може да се приеме, че нарушението е описано пълно, точно и ясно, в изпълнение на разпоредбите на закона по смисъла на чл.42, ал.1, т.4, чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото липсва надлежно описание на нарушението, мястото на извършване, обстоятелствата, при което е извършено, и доказателства, които го потвърждават. Соченият порок е преповторен и в наказателното постановление, нещо повече, същото визира диспозитив на административно обвинение, формулиран като: „на 16.06.20 г. около 14.20 ч. в С., ж.к.“О.“ пред бл.207 при извършената полицейска проверка за установяване на самоличност по чл.70, ал.1, т.3 от ЗМВР лицето не представи документ за самоличност“. От този текст не може да се изведе по недвусмислен начин инкриминираната дата, доколкото може да става въпрос за позоваване /в съкратен вариант на изписване/ на 2020 г., но също така е възможно да е не е дописана след първите две цифри /“20“/ друга година, следваща 2000 такава. По тези съображения, не може да се поддържа да е налице идентитет между отразеното в акта и в наказателното постановление по отношение на твърдяно нарушение по чл.6 от ЗБЛД. Тук е мястото да се подчертае, че административното обвинение не може да почива на предположения и да се извежда по пътя на субективната мисловна дейност, то трябва да е доказано категорично. В АУАН и НП не са посочени обстоятелства, конкретизиращи твърдяното нарушение: дали е осъществено чрез действия/бездействия и по какъв начин, във връзка с посоченото по-горе. Тъй като липсват задължителни реквизити по закон, нарушено е правото на жалбоподателя да

разбере, какво нарушение му се вменява, респективно, да организира адекватно защитата си.

Отделно от това, санкционната норма по чл.81, т.5 от ЗБЛД, сочена от административнонаказващия орган /АНО/, постановява, че се наказва с глоба от 20 до 150 лв. лице, което не подаде заявление в срок до 30 дни за подмяна на личната карта или временната карта за самоличност след изтичане на нейната валидност. Не се установява да е налице такова административно обвинение - нито като текст, нито като цифрово изражение, като така е осуетено правото на защита: процесуално нарушение, представляващо самостоятелно основание за отмяна на НП.

Не на последно място, липсват изложени мотиви по отношение на приложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН за "маловажен случай". В случая се касае за деяние с изключително нисък интензитет касателно застрашаване на обществените отношения, регламентирани с разпоредбите на ЗБЛД. Следва да се отбележи, че приложението на тази законова разпоредба не е изключено при формалните административни нарушения /каквото е процесното/, като преценката е не с оглед на наличие или липса на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. Така АНО не е изпълнил задължението си да извърши преценка по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а е бил длъжен да го направи, с оглед правилното приложение на закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията в приложното поле на чл.6 от ЗБЛД, и когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, да приложи нормата на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за "маловажност на случая" е такава, която подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че са налице предпоставките по чл. 28 от ЗАНН и наказващият орган не е приложил тази законова разпоредба, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Съдът изследва и решава всички въпроси по фактите и по правото, от които зависи изходът на делото. Налага се изводът, че преценката на административнонаказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол, в този смисъл е ТР № 1/12.12.07 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. на ОСНК на ВКС.

Предвид изложеното до тук съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно и необосновано, и като такова подлежи на отмяна.

По разноските:

Представен е договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че е договорено и внесено адвокатско възнаграждение в размер на 150.00 лева. С оглед липса на направено възражение за прекомерност по смисъла на чл. 64, ал. 3 от ЗАНН, и като съобрази, че искането за заплащане на разноски е направено в законоустановен срок, съдът намира, че СДВР като

юридическо лице /не териториалното районно управление – 09 РУ/, следва да заплати на жалбоподателя направените разноси за правна защита и съдействие.

С оглед изхода на делото, претенцията на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставена без уважение.

По тези съображения и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 1107 /заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ от 22.06.2020 г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР.

НЕ УВАЖАВА искането на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Б. Г., родител и настойник на поставения под пълно запрещение Б. Г. Е., сумата от 150.00 лв., представляваща парична сума за заплатено по делото адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - гр. С. в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____